

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Vi vender under det næste spørgsmål tilbage til spørgsmålet om at være længere på arbejdsmarkedet, for jeg synes, det er rigtig glimrende, hvis folk får mulighed for at være længere på arbejdsmarkedet.

Men jeg forstod på ministerens svar, at det står i direkte modstrid til det, som beskæftigelsesministeren har sagt til Børsen den 16. februar 2004, hvor han forklarer regeringens politik ud fra to grundpiller: Det er skattestoppet, og det er bremsen på væksten i den offentlige sektor. Efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Og så konkluderer ministeren regeringens politik sådan: Sådan opstår et nyt Danmark, altså et Danmark, der er et andet end det nuværende velfærdssamfund.

Kl. 13.15

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jo, man kan føre politik på mange måder. Man kan forestille sig, at man kan gøre meget over tid. Men når man spørger konkret til Velfærdskommissionens regnestykker og spørger konkret til det, regeringen har lagt frem, så er der en fuldstændig parallelitet, idet vi sikrer holdbarheden, og at vi ikke, om man så må sige, har nogen forskydning mellem det, der reserveres i løbende priser i forbrug i den offentlige sektor i forhold til den andel, som fastholdes til forbrug på den private sektor.

Så kan man vælge at gøre noget andet over tid, men i selve udspillet er det neutralt i fordelingen af penge til det offentlige og til det private, så den andel, de i dag har af den samlede produktion, har de også over perioden. Så der er forudsætningen lagt ind. Om man vil beslutte noget andet i 2030 og 2040 er jo noget, Folketinget i givet fald så skal drøfte til den tid.

Men grundlaget for modelberegningerne og det, vi har lagt frem, er, at der er sådan en parallelitet. Man forskyder altså ikke den andel, der er, mellem det offentlige forbrug og det private forbrug af den samlede produktion.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil så til sidst bare have en konklusion på det her, nemlig at det kan lade sig gøre at bevare de nuværende velfærdsordninger uberørte. Rent finansieringsmæssigt kan det lade sig gøre, samtidig med at vi har et stigende privatforbrug, faktisk en fordobling af det private forbrug frem mod år 2040. Det er bare for at få understreget,

at der ikke er nogen økonomisk nødvendighed i at lave de velfærdsforringelser, der er lagt op til nu.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Man må også vende det om og spørge: Hvordan gør man det optimalt for danskerne, hvordan sikrer man den optimale produktion og den optimale velfærd? Det er jo det udgangspunkt, vi har. Det er ikke et spørgsmål om, hvad man kunne nøjes med. Kunne man i stedet hæve skatten?

Ja, svaret er blot, at der er en forskel i den samlede velstand i det, vi lægger frem, for alle danskere. Hvad enten det er rådighed af ressourcer i det offentlige eller rådigheden i den private sektor, så medfører forslagene, at det er bedre for alle. Og det er vel det formål, man har, nemlig at træffe nogle beslutninger, der løfter niveauerne. Det er ikke et spørgsmål om, at man, om man så må sige, kan klare sig i dagligdagen ved at flytte rundt på et skattegrundlag.

Formålet er jo her at sikre danskerne den optimale fremtid. Det er jo det sigte, vi har, og jeg går ud fra, at de fleste i Folketinget også har det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4203

3) Til finansministeren af:

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at regeringens forslag om at fjerne den forlængede dagpengere for 55-59-årige og forhøjelse af efterlønsalderen til 63 år vil betyde, at flere i alderen 55-63 år vil komme på kontanthjælp eller førtidspension eller helt miste retten til egen indkomst, og har ministeren beregninger, som viser, hvor mange mennesker det vil dreje sig om ved fuld indfasing af regeringens forslag?«

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil så tage fat der, hvor finansministeren sluttede, nemlig at det, det handler om, er at gøre det bedre for danskerne. I nogle af de forslag, som er kommet fra regeringen, ligger der nogle indgreb mod ældres rettigheder, dels retten til forlænget dagpengere for de 55-59-årige, og dels afskaffelse af retten til efterløn for de 60-63-årige. Det får en lang række konsekvenser, og en af konsekvenserne må være, at mange af de mennesker i stedet for vil komme på en anden